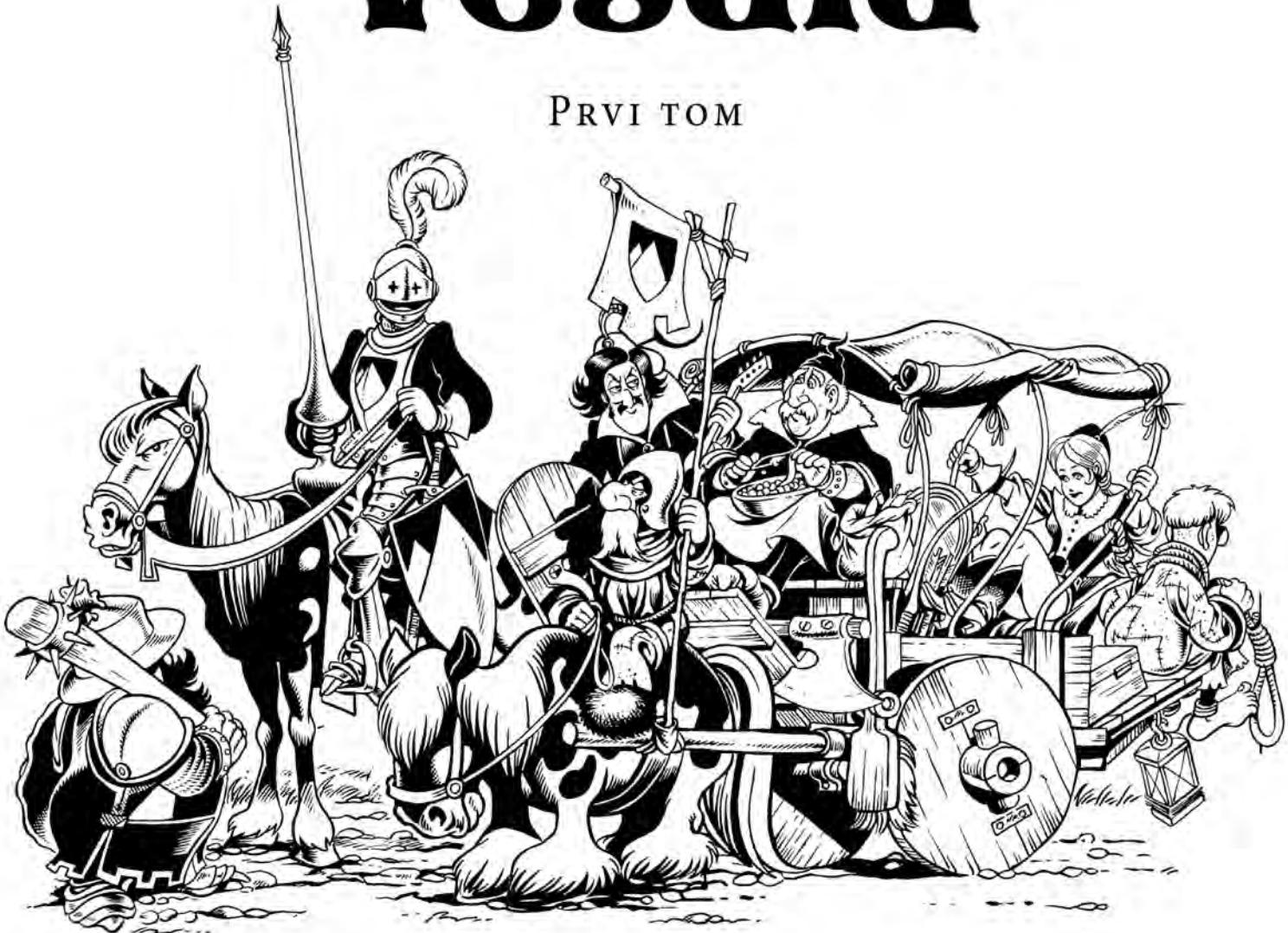

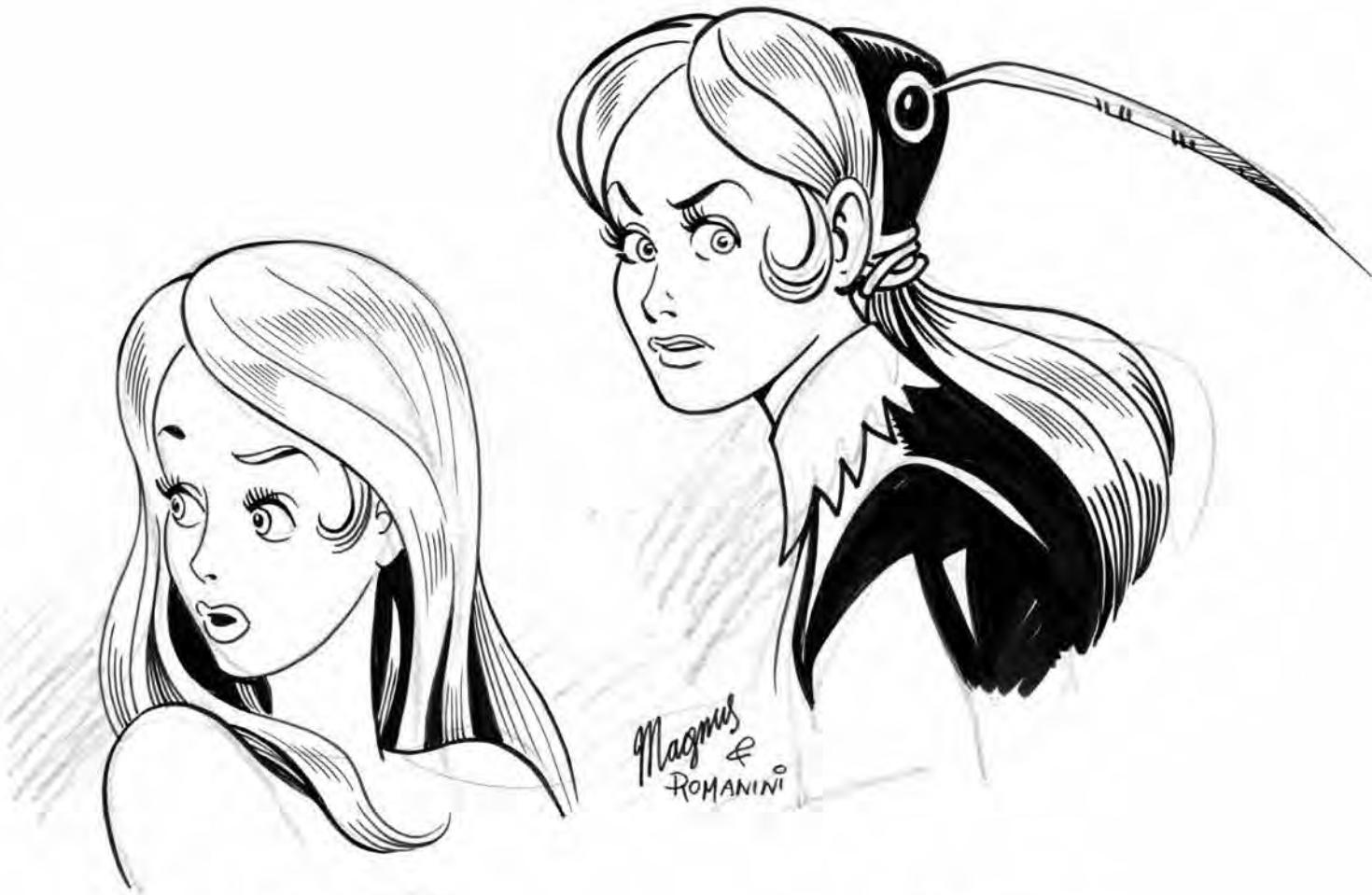
Magnus &
ROMANINI

DRUŽIN ~od~ vesala

PRVI TOM

• STARI KONTINENT •

„SANJALI SMO JE U BOJI!“

Đovani Romanini

JA SAM BIO TAJ koji je Rencu Barbijeriju predstavio Roberta. Rano sam počeo da radim erotske stripove za *Edifumeto*: u to vreme dominirali su izdanjima. Sredinom sedamdesetih godina 20. veka nastavio sam da radim za *Editorijale Korno*, u jednom trenutku čak i kao tušer *Alana Forda*, što Magnusovih tabli, što sa Paolom Pifarerijem u kasnijem periodu.

Renco je veoma cenio Roberta: kada sam ga prvi put doveo u redakciju, Barbijeri mu je priredio lepo osveženje i ponudio mu, praktično, da sam odabere šta želi da radi. Bila je to velikodušna ponuda: danas zvuči neverovatno, ali dobio je brojne preporuke od drugih urednika, da ne

računamo brojne zahteve da se radi novi *Alan Ford*. Renco bi svakako i sam voleo jedan takav proizvod, ali mu je bilo stalo da ima Magnusa među svojim autorima. Renco se ogradio, za traživši da najpre uradi neki uvodni album, ali je istovremeno počeo da priprema i svoje lične serijale: najpre *I Briganti*, a zatim i *Neznanca*.

Džepni serijal *Neznanac* prestao je da izlazi u januaru 1976. Šest sjajnih nastavaka, kojih je publika nažalost kasno postala svesna, zatrpana brojnim izdanjima *Edifumeta*. Bio je to težak period za stripove: izlazili su erotski stripovi, poneki album u izdanju kuće *Boneli*... Na putovanjima iz Milana i u Milano pitali smo se u kom pravcu da nastavimo. U jednom od ovih

razgovora pojavila se ideja o priči o jednoj namničkoj družini. Ukradena, očigledno: kao u „Brancaleone alle crociate“, filmu koji se meni veoma svideo. Roberto je već bio uradio jedan kostimirani serijal sa Maks Magnusom, i odmah se zagrejao za ideju, kao i za to da se pozabavi njemu toliko dragim satiričnim temama a da to ne bude u savremenom ambijentu kao što je slučaj u *Alanu Fordu*.

Često smo se viđali u njegovom studiju da nabacimo neku ideju, skicu... Uglavnom se zabavljajući, ne uzimajući to previše ozbiljno. Ime Monblan, na primer, potiče od jednog penkala koje je Roberto imao na stolu. Takođe smo ubacili brojne reference na grupu naših prijatelja iz Bolonje, i na njihove avanture na putu oko sveta. Mnogo smo radili na razvoju likova, koji su u početku bili veoma različiti. Morao je, recimo, da postoji magarac, po imenu Štrudlica, kao i jedan vešt lopovčić, po imenu Kralj Žabac! Svi su bili izrazito zaokrugljeni, „ugojeni“ u odnosu na prve verzije, naročito Džinovski i Čako (kao na zajedničkom crtežu Družine, na prvom posteru za ovaj broj).

Roberto je za prve nastavke uradio prilično razrađene skice, koje sam u početku ja dovršavao i slao na montažni sto. Kasnije sam pronašao način da tuširam direktno preko uvećane skice, da bih ubrzao proces, ali su me neke scene, kao što su dvobojni u *Velikom turniru*, izluđivale, zbog svih onih konja u njima... Koristio sam crveni tuš, koji je u štampi ispadao crn, i rezultat je bio zaista čudan „original“. Sve materijale, table i folije su mi, nažalost, odavno pokrali. Mnoge naredne nastavke, one „bele“, dovršio je Roberto: ja sam tada bio zauzet radom na drugim izdanjima *Edifumetta*, naročito na Wallesteinu,

koji je u to vreme bio jedan od najuspešnijih likova izdavačke kuće. Tekstom u oblačićima za „Družinu“ u svim nastavcima bavila se Lorena [Romaninijeva supruga].

Zamisao „Družine“ bila je da se kombinuje bajkoliko pripovedanje sa preciznošću istorijskih referenci. Serijal je trebalo da ima najšire mogućnosti, i možda čak i nastavak koji bi uključio i put oko sveta... Možda i previše ambiciozan projekat, za to vreme i tadašnje tržište. Činjenica je da je malo njih znalo za pojavljivanje serijala. Verujem ipak da je, kao i kod *Neznanca*, za ovo u velikoj meri bilo odgovorno pogrešno mesto u izdanjima *Edifumetta*, jer su sa svojim crnim koricama stripovi bili pomešani sa brojnim drugim izdanjima, namenjenim drugoj vrsti čitalaca.

Posedovanje materijala upotrebljenih za ovaj prvi broj oživelio je brojna sećanja. Pogled na sliku sa scenografijom bio je za mene kao udar groma, i u sekundi mi se sve vratilo u sećanje, kao da je malopre bilo. „Družinu“ smo sanjali u boji!

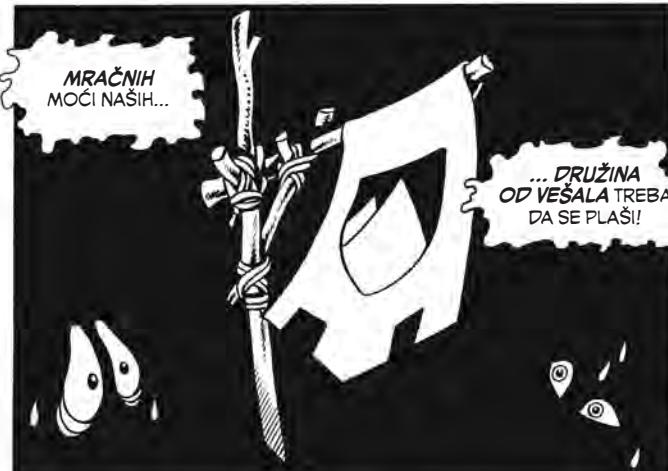
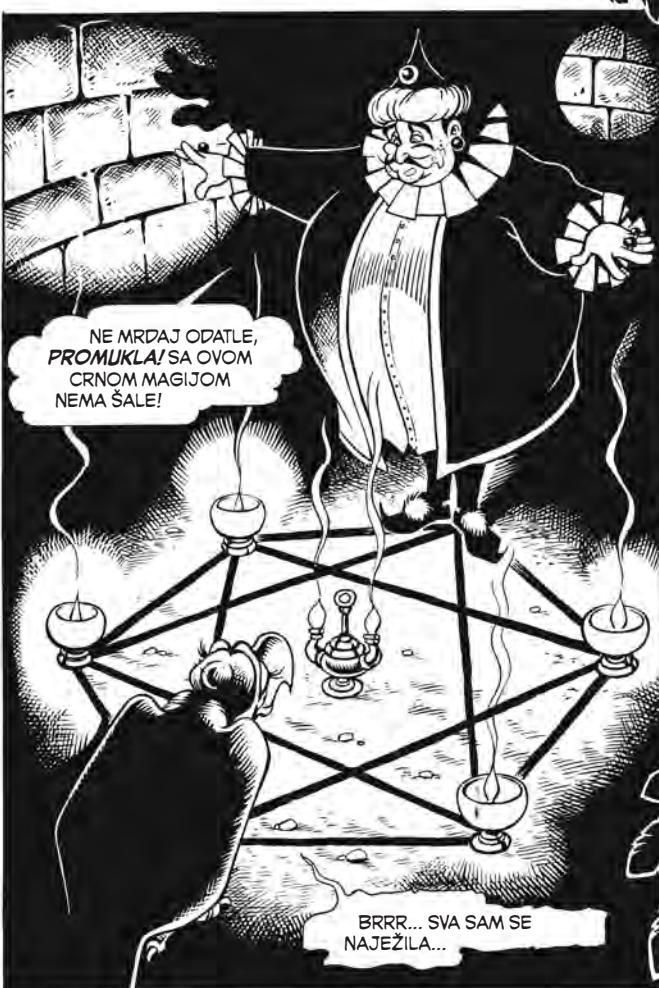
JAHĀČI SENKE

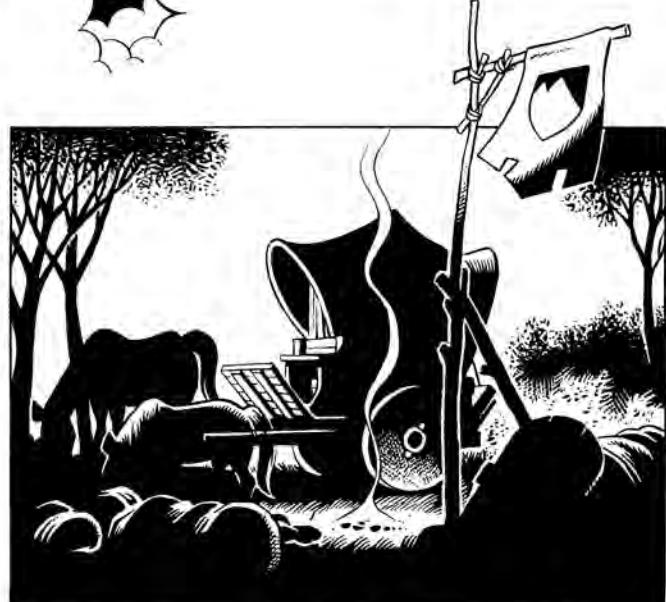

NEMA NIŠTA SMEŠNO KOD JEDNE
VREDNE SLUŽBENICE KOJA JE POZNAVALA I
BOLJA VREMENA... BAŠ
NIŠTA SMEŠNO...

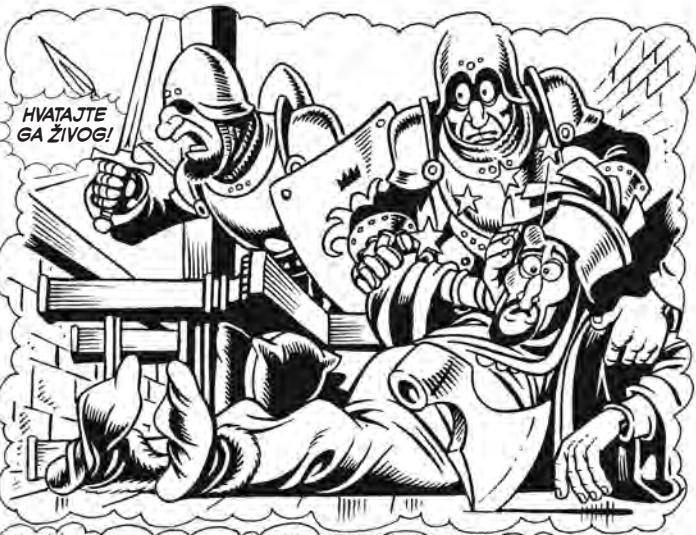

KRE!

YIP
YIP

